

KAMIOŮŤ•KEM V AMERICE - 11

PondŮŤŮŤ-, 07 ŮŮŮŮŮŮ-jen 2013

Ráno volám znovu do podniku a slyším jen: "Nic nemáme, zavolej za dvě hodiny". Zavěsil jsem - a šel na konec fronty. Spořitel jsem cestou k telefonům, a nás tam bylo přes padesát a zřejmě všichni na náklad. Prošel jsem ve frontě většinu dne, a odpoledne jsem dostal konečně pokyn kam jet.

Nebylo to daleko, naložil jsem kosmetiku Revlon pro leteckou základnu Miramar v San Diegu. Zabralo to ale jen asi třetinu traileru, další pokyn tedy byl jet směrem domů a druhý den ráno zavolat. Ujel sem ten večer ještě kus cesty směrem na západ, zastavil někde na truckstopu, konečně se vykoupal a šel spát. Podle pokynu jsem ráno znovu zavola, zase nic neměli a rozkaz byl jet dál na západ a každé dvě hodiny zastavit a zatelefonovat. Odpoledne jsem konečně dostal zbytek nákladu, který mně přivede domů. Ve Waco v Texasu naložit mražené krávy. Nastartoval jsem chlazení v trajleru, aby tam byla správná teplota pro mražený náklad a vyrazil. Na jih od Dallasu, směrem na Waco, jsem zahlédl u silnice billboard lákající k návštěvě českého střediska, české restaurace, lahůdky, koláče... To se ví, zajel jsem tam. No, nebylo nás tam moc, český mluvících, přesně jen jeden, a kd jsem odjel, nezbyl tam žádný.

Kolik těch tam bylo? Zklaman jsem odjel. Po přejezdu do Waco jsem nechtěl nechat nic náhodou, zastavil jsem parkoviště K-mart a zavola si o "directions", kam mám vlastně jet. Zeptali se mne kde jsem a já mám jet rovně a na ulici jména co jsem zapomněl, doprava a první ulicí doleva. Fajn, jedu tedy rovně, jedu rovně dlouho, ulice je okružní ale nevede ven z města, ale přijel jsem zpět na parkoviště K-mart, odkud jsem telefonoval předtím.

Volám znovu do podniku, tentokrát vzal telefon někdo jiný. Vysvětlil jsem mu mou cestu kolem města, ten člověk mi já jsem úplně blbec a já mám jet rovně zas tou ulicí a u benzínové pumpy Texaco doprava. Tu pumpu jsem z budky viděl, a když jsem k ní potom dojel, okamžitě jsem pochopil, proč jsem předtím ulici nenašel. Spravovali tam s sloupek se jménem ležela na zemi. Místním to nevadí, ti vědí, kde pracují. Chybějící sloupek ani nepostehnou. Naložil jsem zbytek trajleru a už za hodinu jsem ujížděl domů do Kalifornie s nákladem mražených krávy a mražených rtůnek.

Dojel jsem do podniku, postavil tam trak a jel domů. Dva dny nato zase zpátky, vyložil jsem krávy v Los Angeles a kosmetiku v San Diegu. Jen se divili, že je to všechno tak studené, ale odpoví na samy: vždyť je to chladiřský trailer. A bylo to.

Už je to všechno víc než deset let a nepamatuju se přesně, co bylo dál. Co mi utkvělo v paměti, jsou právě začátky a pak zážitky z cest. Dobré i zlé, ale těch špatných je víc. Mnohem víc. Jako třeba když jsem naložil trajler hroznového vína pro Chelsea market v Bostonu. Nakládal jsem kousek na východ od Los Angeles, u města Indio. Tam je horko, tam je žár, co mám povídat, přestuj se tam i datle. Naložili mi tři druhy hroznů: zelené, červené a nevěda ho doma znáte, tady se mu říká flame, čili plamen. Jsou světlejší než červené a obvykle ne tak sladké. pravou stranu traileru, uvnitř pochopitelně, mi přilepili Ryan a já vyrazil. Cesta vede přes Arizonu, Nové Mexiko a Texas až do Dallas - Fort Worth po Interstate 10, pak po I-20 na Texarkanu, do Arkansasu, stáčí se poád lehce k severu a na východ, pochopitelně. Pamatuju se, že jsem jel jak šílený, protože jsem měl na cestu čtyři dny a je to 3200 km). Podíval jsem se ráno na tachometr, přibližně 750 jako minimální vzdálenost, kterou musím ujet a vyrazil. Až bylo na tachometru hledané číslo, obvykle hodně pozdě večer, směrem jsem začal hledat truckstop, kde bych přespal. Ale co přespát, nejdříve je třeba natankovat, pak najít místo k zaparkování, vykoupat a jít se najíst. To zaparkování zní jednoduše, ale jednoduché není. Zacouvat do díry mezi traky, díry, která je na každou stranu o pět metrů větší než já, přitom nic neodtít, nezavít zrcátkem, unavený tak, že skoro nevidím, a v té době je ještě tomu tma... Vynalezl jsem pro vlastní pohodlí nový způsob parkování. Usoudil jsem totiž, že do volného prostoru, ráno se mi bude couvat líp. Začal jsem najíždět do parkovacích mezer popředu, s tím potíže nejsou. No, a když se ptali proč, řekl jsem jim, že je to z ohleduplnosti. Já mám chlazení a to dává rámus. Když stojím normálně, mají to sousedé hned u kabiny a to se jim pochopitelně nelíbí. Dnes už tak parkuje hodně lidí a netuší, kdo s tím

první. MICHAL MÁLEK